

UZASADNIENIE

Oskarżonemu M. G. Prokuratura Rejonowa (...) dwoma aktami oskarżenia o sygn. akt 2 Ds. 186/2010 oraz 4 Ds. 938/2011 postanowiła zarzuty, iż :

I. w okresie od dnia 18 października 2004 roku do dnia 31 listopada 2004 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. F. do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 27.908,51 zł. wprowadzając go w błąd co do zamiaru zapłaty za uprzednio zleczone usługi transportowe czym działał na szkodę ww, to jest zarzut przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

II. w okresie od dnia 21 stycznia 2005 roku do dnia 4 lutego 2005 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. M. do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 15.611,48 zł. wprowadzając go w błąd co do zamiaru zapłaty za uprzednio zleczone usługi transportowe czym działał na szkodę ww, to jest zarzut przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

III. w okresie od października do 31 grudnia 2004 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził E. S. do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 42.000,00 zł. wprowadzając go w błąd co do zamiaru zapłaty za uprzednio zleczone usługi transportowe czym działał na szkodę ww, to jest zarzut przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

IV. w okresie od dnia 11 stycznia 2005 roku do dnia 29 stycznia 2005 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził T. M. do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 9.565,44 zł. wprowadzając go w błąd co do zamiaru zapłaty za uprzednio zleczone usługi transportowe czym działał na szkodę ww, to jest zarzut przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

V. w okresie od dnia 2 listopada 2004 roku do dnia 27 grudnia 2004 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. W. do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 21.995,36 zł. wprowadzając go w błąd co do zamiaru zapłaty za uprzednio zleczone usługi transportowe czym działał na szkodę ww, to jest zarzut przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

VI. w okresie od dnia 27 września 2004 roku do dnia 29 października 2004 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. I. i M. R. do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 19.200,00 zł. wprowadzając go w błąd co do zamiaru zapłaty za uprzednio zleczone usługi transportowe czym działał na szkodę ww, to jest zarzut przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

VII. w okresie od dnia 27 września 2004 roku do 15 listopada 2004 roku w W. działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 48.092,44 zł A. i J. B. w ten sposób, że wprowadził ich w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań i zamówił dla firmy (...) M. M. w firmie (...) PPHU (...) A. B. usługi transportowe, które zostały wykonane zgodnie z zawartą umową a następnie nie dokonał zapłaty za wystawione faktury, to jest zarzut przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu, prowadząc sprawę o powyższe zarzuty pod sygn. akt II K 145/10, wyrokiem z dnia 30.10.2014 r. na podstawie art. 26 § 1 k.k., wobec stwierdzenia kontratypu stanu wyższej konieczności, uniewinnił oskarżonego M. G. od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążając w całości Skarb Państwa.

Na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, wyrokiem z dnia 14.04.2015 r., sygn. akt VII Ka 74/15, Sąd Okręgowy w Opolu uchylił zaskarżony wyrok z dnia 30.10.2014 r., przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu w Kędzierzynie-Koźlu do ponownego rozpoznania.

Prowadząc ponownie postępowanie przeciwko M. G., pod sygn. akt II K 248/15, Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu przesłuchał w charakterze świadka A. S., którego zeznania, w połączeniu ze zmienionymi wyjaśnieniami oskarżonego, pozwoliły wykluczyć działanie oskarżonego M. G. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów w stanie kontratypu stanu wyższej konieczności.

Dowód :

- zeznania świadka A. S. z rozprawy z dnia 24.08.2015 r., k. 1581,

- zmienione wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 1581/2.

Niemniej jednak, w toku postępowania Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu uzyskał i dołączył do akt odpisy dwóch wyroków skazujących dotyczących oskarżonego M. G..

Zgodnie z pierwszym z nich, wydanym w dniu 1.10.2009 r. przez Sąd Rejonowy w Radomiu w sprawie II K 645/09, M. G. został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegające na tym, że w okresie **od września 2004 r. do listopada 2004 r.** w R., S., B. i O., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził odpowiednio :

- A. J. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) S.C. (...). J., A. J. z siedzibą w R.,

- A. i J. małżonków G. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usług (...) z siedzibą w S.,

- C. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B.,

- H. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.T.U.H. (...) H. W. z siedzibą w O.,

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że nie zapłacił za usługi transportowe wykonane za wyżej wymienionych pokrzywdzonych na jego rzecz, czym spowodował straty w kwocie :

- 2794, 41 złotych na szkodę A. J. (1),

- 8702, 63 złotych na szkodę A. i J. małżonków G.,

- 5124, 91 złotych na szkodę C. C.,

- 24 191, 74 złotych na szkodę H. W.,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

Drugim wyrokiem, wydanym w dniu 24 września 2010 r. przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w sprawie VI K 543/10, M. G. został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegające na tym, że w okresie **od dnia 15 listopada 2004 r. do dnia 7 lutego 2005 r.** w R., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, jak również w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako reprezentant podmiotów (...) z/s w W. i (...) z/s w K. doprowadził W. L., właściciela firmy (...) z/s w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 54 352, 24 złotych stanowiących równowartość usług transportowych zrealizowanych przez pokrzywdzonego, wprowadzając go w błąd co do zamiaru uiszczenia należności za zlecone mu usługi transportowe, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się po odbyciu w okresie od 22.01.1999 r. do 16.08.2000 r. kary pozbawienia

wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 208 dkk orzeczonej wyrokiem Sadu rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 11.03.1998 r. sygn. akt II K 419/97, objętej wyrokiem łącznym wydanym przez Sad Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu w dniu 11.10.1999 r. sygn. akt II K 645/99.

Dowód :

- odpis prawomocnego wyroku skazującego w sprawie II K 645/09 Sądu Rejonowego w Radomiu, k. 1603,

- odpis prawomocnego wyroku skazującego w sprawie VI K 543/10 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim, k. 1604.

Analizując czasokres prawomocnie przypisanych powyższymi wyrokami oskarżonemu przez Sądy Rejonowe w Radomiu i W. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., nietrudno zauważyć, że czasokresy tych przestępstw popełnionych czynem ciągłym z art. 12 k.k., to jest od września 2004 r. do listopada 2004 r. oraz od dnia 15 listopada 2004 r. do dnia 7 lutego 2005 r., w całości pokrywają się z czasem popełnienia wszystkich siedmiu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., które rozpatrywane są w niniejszym postępowaniu, to jest :

- czasokres zarzuconego oskarżonemu czynu z punktu I., który określono od dnia 18 października 2004 roku do dnia 31 (zapewne omyłkowo) listopada 2004 roku, całkowicie pokrywa się z okresem czynu **od września 2004 r. do listopada 2004 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu **w sprawie II K 645/09**,

- czasokres zarzuconego oskarżonemu czynu z punktu II., który określono od dnia 21 stycznia 2005 roku do dnia 4 lutego 2005 roku całkowicie pokrywa się z okresem czynu **od dnia 15 listopada 2004 r. do dnia 7 lutego 2005 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim **w sprawie VI K 543/10**,

- czasokres zarzuconego oskarżonemu czynu z punktu III., który określono od października do 31 grudnia 2004 roku częściowo pokrywa się z okresem czynu **od września 2004 r. do listopada 2004 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu **w sprawie II K 645/09**, a w pozostałej części całkowicie pokrywa się z okresem czynu **od dnia 15 listopada 2004 r. do dnia 7 lutego 2005 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim **w sprawie VI K 543/10**,

- czasokres zarzuconego oskarżonemu czynu z punktu IV., który określono od dnia 11 stycznia 2005 roku do dnia 29 stycznia 2005 roku całkowicie pokrywa się z okresem czynu **od dnia 15 listopada 2004 r. do dnia 7 lutego 2005 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim **w sprawie VI K 543/10**,

- czasokres zarzuconego oskarżonemu czynu z punktu V., który określono od dnia 2 listopada 2004 roku do dnia 27 grudnia 2004 roku częściowo pokrywa się z okresem czynu **od września 2004 r. do listopada 2004 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu **w sprawie II K 645/09**, a w pozostałej części całkowicie pokrywa się z okresem czynu **od dnia 15 listopada 2004 r. do dnia 7 lutego 2005 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim **w sprawie VI K 543/10**,

- czasokres zarzuconego oskarżonemu czynu z punktu VI., który określono od dnia 27 września 2004 roku do dnia 29 października 2004 roku, całkowicie pokrywa się z okresem czynu **od września 2004 r. do listopada 2004 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu **w sprawie II K 645/09**,

- czasokres zarzuconego oskarżonemu czynu z punktu VII., który określono od dnia 27 września 2004 roku do 15 listopada 2004 roku, całkowicie pokrywa się z okresem czynu **od września 2004 r. do listopada 2004 r.** określonym w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu **w sprawie II K 645/09**.

Zważyć w tej mierze należy, że przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Jest ono popełnione w chwili doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W czasie wskazanych w obu aktach oskarżeń oskarżony M. G. doprowadził pokrzywdzonych do zawarcia transakcji kupna sprzedaży towarów (usług transportowych), nie zamierzając za nie zapłacić, a więc doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Na sprawstwo oskarżonego wskazują przede wszystkim dowody w postaci zeznań pokrzywdzonych J. F., A. M., E. S., T. M., J. W., M. I. i M. R., A. i J. B., którzy w swoich zeznaniach szczegółowo przedstawili w jaki sposób zostali przez oskarżonego wprowadzeni w błąd.

Problem dopuszczalności prowadzenia postępowania karnego dotyczącego elementu objętego ramami czasowymi czynu ciągłego, za który oskarżonego skazano w innej sprawie, był przedmiotem wypowiedzi w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego.

W uchwale z dnia 21.11.2001 r., sygn. akt I KZP 29/01 (OSNKW 2002/1-2/2), Sąd Najwyższy stwierdził, że „Prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak się ma społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych. W uzasadnieniu m.in. wskazano, że „W kodeksie karnym z 1997 r., odmiennie niż poprzednio, rozwiązano kwestię przestępstwa ciągłego poprzez rozbitcie go na dwie odrębne instytucje – „czynu ciągłego”, określonego przepisem art. 12 k.k., i „ciągu przestępstw” przewidzianego w art. 91 kk. Zgodnie z art. 12 k.k., „czyn ciągły” uważa się za jeden czyn zabroniony, a mamy z nim do czynienia, gdy sprawca dopuścił się w krótkich odstępach czasu dwóch lub więcej zachowań, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.

Z przedstawionej definicji wynika, że w odniesieniu do „czynu ciągłego” przyjęto jednoczynową koncepcję tego przestępstwa, a zatem jednego czynu zabronionego. Obejmuje ona wielość naturalistycznych zachowań podjętych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Konieczna jest więc spójność strony podmiotowej i sprawca, przystępując do realizacji pierwszego składającego się na ciągłość zachowania, powinien działać w zamiarze obejmującym wszystkie zachowania objęte znamieniem ciągłości, a kompleks zachowań traktowany jest jako jedna integralna i nierozdzielna całość. Podstawą odpowiedzialności za czyn ciągły są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem. Przyjęcie tej konstrukcji „czynu ciągłego” przesądza o przyjęciu zasady *ne bis in idem* procedatur wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stwierdzającej, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (tak również M. Dąbrowska – Kardas, P. Kardas : Czyn ciągły i ciąg przestępstw w kodeksie karnym z 1997 r., Nowe kodyfikacje karne. Krótkie komentarze. Warszawa 1998 r., z.20, s. 77). Ocena stopnia szkodliwości społecznej wcześniej ujawnionych i osądzonych prawomocnie zachowań składających się na czyn ciągły oraz zachowań ujawnionych później nie ma zatem znaczenia dla kwestii prawomocności czynu ciągłego.

Pogląd ten wypowiedziany został w kolejnym orzeczeniu, wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2005 r., sygn. akt II KK 15/05 (LEX nr 157549), zgodnie z którym „Czyn ciągły został uznany w przepisie art. 12 k.k. jako jeden czyn zabroniony i stanowi z punktu widzenia procesu karnego jednolitą całość. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem. Przyjęcie tej konstrukcji „czynu ciągłego” przesądza o konieczności stosowania zasady *ne bis in idem* procedatur wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.”

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt III KK 441/13 (Prok.i Pr.-wkl. 2014/4/1), stwierdzając, że prawomocne skazanie za przestępstwo ciągłe stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego.

Z niedawnych orzeczeń, można przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2.07.2015 r., sygn. akt V KK 45/15 (LEX nr 1755925), w którym m.in. wskazano, że prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia. Uzasadniając swoje stanowisko, Sąd Najwyższy stwierdził, iż

treść art. 12 k.k. nie pozostawia wątpliwości, iż ustawodawca przyjął jednoczynową koncepcję przestępstwa ciągłego, co rodzi określone konsekwencje, gdy rozpatruje się kwestię stanu rzeczy osądzonej. Bogate w tej materii orzecznictwo Sądu Najwyższego - szczególne znaczenie mają tu uchwały z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002, z. 1-2, poz. 2 i z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007, z. 7-8, poz. 55 - oraz sądów powszechnych niezmiennie stoi na stanowisku, że prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia. Przyjmuje się przy tym, że czas popełnienia czynu ciągłego to okres obejmujący powtarzające się zachowania, od pierwszego do zakończenia ostatniego z nich. Inaczej mówiąc, prawomocne skazanie za przestępstwo popełnione czynem ciągłym stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego, zatem rodzi powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie skazanemu kolejnych, takich samych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku. Rzecz jasna, warunkiem jest tożsamość czynu, kiedy to jednorodne działania oskarżonego stanowią zamach na to samo dobro chronione prawem.

Prezentując te jednolite poglądy orzecznictwa, które Sąd przyjmuje za własne, można poczynić kilka uogólnień.

Po pierwsze, ponieważ czyn ciągły jest instytucją prawa materialnego, to Sąd musi ją stosować, gdy są spełnione przesłanki wymienione w art. 12 k.k.

Po drugie, zastosowanie konstrukcji z art. 12 k.k., w wypadku uprawomocnienia się wyroku, powoduje, że każdy sąd związany jest tym rozstrzygnięciem, bez możliwości polemizowania z nim, jak i związany jest czasowymi ramami czynów ciągłych określonych w prawomocnym wyroku.

Po trzecie, konsekwencje przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego, przede wszystkim res iudicata, nie są uzależnione od stopnia społecznej szkodliwości czynu, będącego przedmiotem innego postępowania karnego.

Po czwarte, w wypadku przestępstw oszustwa, skoro przedmiotem ochrony nie są tutaj dobra osobiste, przy czynie ciągłym nie musi zachodzić tożsamość pokrzywdzonego.

Po piąte, nie ma znaczenia, czy czyny ciągłe objęte prawomocnym wyrokiem zostały ujawnione wcześniej, czy później, co do tego samego czynu ciągłego (czy też, jak w niniejszym postępowaniu, co do tych samych czynów ciągłych), który nie został jeszcze prawomocnie osądzony. Skutek w postaci res iudicata jest od tych przesłanek całkowicie niezależny.

Jak wyżej wskazano, w niniejszej sprawie prokurator zarzucił oskarżonemu dwoma aktami oskarżenia popełnienie czynami ciągłymi siedmiu przestępstw wyłudzenia mienia (usług transportowych) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w okresach od 27 września 2004 r. do 4 lutego 2005 r., natomiast czyny ciągłe wyłudzenia mienia (usług transportowych), za które prawomocnie skazano oskarżonego M. G. wyrokami Sądu Rejonowego w Radomiu w sprawie II K 645/09 oraz Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim w sprawie VI K 543/10 obejmują okresy od września 2004 r. do 7 lutego 2005 r., a więc w całości zawierają się w nich okresy czynów rozpatrywanych w niniejszym postępowaniu. W konsekwencji należy wskazać, że res iudicata obejmuje wszystkie czasokresy czynów ciągłych rozpatrywanych w niniejszym postępowaniu.

Konkludując, postępowania karne przeciwko oskarżonemu przed Sądami Rejonowymi w Radomiu i w W., oraz w niniejszej sprawie nie powinny się toczyć oddzielnie. Tak się jednak stało. Fakt ten nie zmienia jednak rzeczy zasadniczej. Oskarżony M. G. we wszystkich sprawach działał z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu dokonywania wyłudzeń mienia (usług transportowych) od podmiotów kooperujących z reprezentowanymi przez niego podmiotami gospodarczymi. Brak tożsamości pokrzywdzonych, skoro chodzi o czyny z art. 286 § 1 k.k., jest bez znaczenia.

Z tych względów, Sąd był zobligowany na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzyć postępowanie, obciążając zarazem kosztami postępowania Skarb Państwa na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

O wynagrodzeniu obrońcy ustanowionego oskarżonemu z urzędu orzekł Sąd na podstawie art. 618 § 1 punkt 11 k.p.k. i art. 29 ustęp 1 ustawy Prawo o Adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adwokata O. K. kwotę 3.124,00 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu, powiększoną o kwotę podatku VAT 23% w wysokości 718, 52 złotych.